

CONTACTES HUMANS

Una dia, em trobava fent cua en una delegació d'hisenda, amb els impresos on declarava el meu moviment d'entrades i sortides. Duia els papers sota l'aixella i tenia el posat d'angoixa indefinida propi de la situació.

La cua avançava molt a poc a poc, per dues raons concretes: el funcionari que hi havia darrera la finestreta era primmirat i autoritari, i alguns dels declarants anaven a la deriva i resultava que a l'hora de la veritat se'ls menjaven els dubtes.

En una de les parades forçoses de la serp humana, l'home que em precedia es va girar i em contemplà gairebé amb impertinència.

-Oi que us tinc vist? -va preguntar-me de sobte.

-No que jo sàpiga -vaig respondre-li, sense ganes de lligar conversa.

-Voleu dir? -insistí ell-. ¿Per casualitat no heu estat mai en una de les ex-colònies alemanyes de l'Àfrica equatorial?

-Mai! -vaig repondre-li amb vehemència-. Ni ganes!

La cua va fer un pas de pardal i s'aturà novament. L'home em va tornar a mirar amb fixesa.

-Mireu que jo no oblidó mai una cara -em digué-. ¿No sou vós qui va guanyar la medalla de bronze als Jocs Olímpics de Seül, en el llançament del martell?

-Vós potser no oblideu mai una cara -vaig replicar-li amb sarcasme-, però en aquests moments teniu el cap a tres quarts de quinze.

Una senyora que venia darrera meu va riure, alçant la rialla. No se la podia criticar, perquè anàvem tots l'un a tocar de l'altre i no hi havia cap paraula que se la pogués emportar el vent.

El meu interlocutor espontani no es va immutar. Em clavava la mirada, sense parpellejar.

-Ja ho trobaré, ja -digué, més per a ell mateix que no pas per a mi.

Després d'una pausa molt breu, va afegir:

-A veure: ¿no teniu pas una germana casada amb el governador civil de Girona?

-Cap germana. Sóc fill únic de tota la vida i no en presumeixo, però mai no me n'he hagut de penedir.

Ell no es va pas donar per vençut, i em va dir que estava segur d'haver-me vist retratat en una revista.

-En una foto a tot color, per més senyes -prosseguí-. Tinc un olfacte infal·libre per a aquestes coses, i em fa l'efecte que vós sou innecessàriament esquerp.

La cua va fer una petita estrebada, cosa de quatre passes cap endavant. Es produí un brogit a tocar de la finestreta i es va sentir la veu del funcionari, que renyava algú per haver oblidat alguna cosa. Es devia tractar d'un oblit que transcendia, perquè van abandonar la cua, alhora, quatre persones. De cop i

volta, el meu loquaç predecessor es va trobar a primer lloc i, mentre lliurava els papers al buròcrata, em digué:

-Em podeu creure. Tot el que us he dit és per al vostre bé. No serveix de res voler amagar les coses. A la curta o a la llarga, se sap tot.

Fou com una fletxa disparada per un arquer cec que, per pur atzar, havia encertat el bell mig de la diana. Hi havia un apartat en els meus impresos que, si he d'ésser franc, vaig omplir fent una mica de trampa. Que no se m'interpreti malament: no era res de l'altre món, però ja se sap com són aquestes coses. A vegades, estirant un extrem de fil insignificant, s'acaba desfent tot un jersei.

Damunt la finestreta, hi havia un cartell que deia que el dia 26 finia el termini per a la presentació de les declaracions. O sigui que encara em quedaven dos dies de coll i valia la pena de reconsiderar allò que he dit abans. "Vatua!", vaig exclamar, tot fent una mímica exagerada. "Ara no recordo si he tancat el gas!"

I adreçant-me a la senyora que venia darrera meu, vaig dir-li:

-Ja em perdonarà, oi? He de tornar de seguida a casa...

La senyora em va mirar, esbatanant els ulls, i respongué:

-No, no. Per mi, encantada. Sempre ve de gust guanyar llocs a les cues.

Encara vaig ésser a temps de sentir com l'home que m'havia empravat tot de falses personalitats, deia:

-L'he filat de seguida. No s'ha volgut exposar a que jo
l'identifiqués.

Després d'aquesta resposta, el funcionari va mirar cap a la porta i va veure que hi havia algú més allà. Va anar cap a ell i li va dir: "Vostre companya ja ha marxat".

El meu interlocutor esportista es va veure immutablament. En aquell moment, sense parpellejar.

-Ja ho trobaré, ja -digué-, més per a ell mateix que no pas per a mi.

Després d'una pausa molt breu, va afegir:

-A veure, que t'he dit una germana meua amb el
reconecement civil de Girone?

Cap resposta. Després d'un minut de silenci, el funcionari va dir: "Vostre companya ja ha marxat".

El meu interlocutor esportista es va veure immutablament. En aquell moment, sense parpellejar.

-Ja ho trobaré, ja -digué-, més per a ell mateix que no pas per a mi.

Després d'aquesta resposta, el funcionari va mirar cap a la porta i va veure que hi havia algú més allà. Va anar cap a ell i li va dir: "Vostre companya ja ha marxat".